

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 286.

Anden Session.

76de Møde.

Mandagen den 27de Januar.

(Forts.)

Mourier (fortsat): Men, naar Egtefaber ikke i disse saakaldte bestaaende Troessamfund indgaaes under Jagttagelse af kirkelige Skikke, saa mener jeg, at det vedkommende Troessamfund ingen Raadighed har eller bør have over de Former, under hvilke Egtefaberne blive at slutte; thi da maa det reent borgerlige Egtefab indtræde, hvilket ligger ganske indenfor den borgerlige Lovgivnings Omraade; Formerne for dette Egtefab skal Staten gjennem Lovgivningen ordne, og kan ikke overlade Saadant til vedkommende Troessamfunds egne Beslutninger. Forfaavidt fremdeles Forslagsstilleren i § 3 har omhandlet, hvad der, efter hans Formening, maatte foreskrives for, udenfor Folketirken, at sikke Overholdelsen af de saa særdeles vigtige Bestemmelser i Forordningen af 30te April 1824 §§ 3 og 4 samt §§ 8—12, maa jeg ligeledes, med den ærede Ordfører, være enig i, at Forslaget lider af betydelige Mængler. I de Troessamfund, som have fast ansatte Præster, skulde, efter Forslaget, disse Embedsmand paasee, at de ommeldte Bestemmelser bleve iagttagne; i de øvrige Troessamfund skulde det derimod være Menighedens Forstander eller, hvor ingen Saadan havde, de Medlemmer af Troessamfundet, i det Mindste 6 i Tallet, som havde at underskrive den i § 2 omtalte Anmeldelse til vedkommende Sognepræst, der skulde staae Staten til Ansvar herfor. Men vi maae ikke glemme, at efter Forbindelsen med § 1 og efter den naturlige Betydning af Udtrykkene i denne §, vilde jo Bestemmelsen ogsaa gjælde for de ikke anerkjendte Troessamfund. Controllen med, at de omhandlede, for Staten høist vigtige, Forfris-

ter ved Egtefabers Indgaaelse bleve iagttagne, skulde altsaa i sige Troessamfund endog kunne overlades til Menigheds-Forstandere, der kunde være aldeles uautoriserede Personer, og naar Troessamfundet end ikke var saaledes ordnet, at det havde en Forstander, saa skulde Ansvar lægges paa nogle, i det Mindste 6, Medlemmer af Samfundet, hos hvem der ikke fordres Videre, end at de besidde de til at aflægge Ed efter Statens Love nødvendige Egenkaber. Dette vilde dog vistnok i et saa vigtigt Anliggende være en altfor svag Garantie. Forfaavidt det er blevet fremhævet, at disse Samfunds-Medlemmer gjerne kunde være heelt upaalidelige Personer, og dertil af meget ung Alder, naar de kun havde fyldt det 15de Aar, har den ærede Forslagsstiller herimod erindret, at dette ikke skal være Andet, end hvad der selv i Folketirken kan indtræde ved Egtefab-Forløste efter den gjældende Lovgivning. Men dette forholder sig ikke saa. Det er fuldkommen rigtigt, naar den ærede Ordfører har gjort opmærksom paa, at der til Forløste ved Egtefabers Indgaaelse, ifølge Lovgivningens Bestemmelser, udtræves Fuldmyndighed; thi den almindelige Regel i Chr. d. 5tes Lov 1—23—9 og 12, at Mindreaarige ei kunne være Forlovere, maa uden Tvivl ogsaa finde Anvendelse paa Egtefab-Forløste, hvilket omtales i selve Loven, navnlig i L. 2—8—3; til at gjøre en Undtagelse med Hensyn til dette Slags Forlovere, er der saameget mindre Anledning, naar man seer hen til det særdeles store Ansvar, som netop er paalagt disse Forlovere ved Forordn. af 31te Aug. 1695, ligesom ogsaa Forordningen af 30te April 1824 udtrykkelig bestemmer i § 4, at Ingen kan antages som Forlover, der ikke enten beklæder kongeligt Embede, eller er en bosat Mand, om hvis Paa-lidelighed ingen grundet Tvivl have.